

ЛАГНО РОМАН ІВАНОВИЧ

Він любив Україну понад усе...

Пройшло вже майже 9 років, та й сьогодні, не можу без сліз згадувати про нашого Ромчика, мого двоюрідного брата – Романа Лагна. Завдяки таким як він, зараз твориться історія.

Народився 19 липня 1977 року в селі Волиця, та проживав в місті Сокаль разом із своєю сім'єю : мама Лагно(Варварич) Надія, батько Лагно Іван, сестра Оксана і брат Степан. З 1982 по 1994р. навчався в середній школі № 2 м. Сокаль. Після закінчення школи навчався в Червоноградському проф. училищі №52. 1995-1996р. Проходив армійську службу в Чернігові. Після служби навчався в Дрогобицькому нафтовому технікумі і одночасно почав працювати слюсарем контрольно-вимірювальних приладів і автоматики (КВПіА) на газокompресорній станції Сокальського пром. майданчика Біберського лінійно-виробничого управління магістральних газопроводів. Був капітаном волейбольної команди «Львівтрансгазу».

Улюблений і найстарший онук свого дідуся - Варварича Романа Івановича, який, живучи у не менш складні часи, був великим патріотом своєї країни, учасником УПА, вчителем з великої літери. У родині, де ніколи не було чути російської мови, де часто лунали патріотичні пісні, виховувався маленький Ромчик.

Проживаючи в м. Сокалі, не втачав жодної нагоди, щоб приїхати до нас в село. Збирання грибів, ягід, риболовля в будь-яку пору року, приносили неабияке задоволення Ромчику.

Та, на жаль, дитинство пролетіло дуже швидко, розпочалось доросле життя зі своїми проблемами і клопотами.

Проте відповідальність за долю своєї країни змусила залишити своє буденне життя.

Тому з перших днів Революції Гідності перебував на Київському Майдані — десятник десятої Сокальської сотні Самооборони Майдану.

18 лютого брав участь у протистоянні з беркутівцями й тітушками, дістав поранення в область лівого ока. На щастя, око і зір лікарям вдалося врятувати. На реабілітацію поїхав до Польщі, завдяки меценатам з партії «Удар».

Будучи ще не зовсім здоровим, не повідомивши навіть батьків, поїхав назад на Батьківщину і одразу помчав до Києва. На щастя, події на майдані закінчилися, але до спокійного життя Ромчику так і не вдалося повернутися.

У квітні 2014р. пішов добровольцем в ряди сформованого резервного батальйону Національної гвардії. Згодом – батальйон оперативного призначення імені Героя України генерал-майора Сергія Кульчицького.

Навчання проходив у с. Нові Петрівці.

«Миронівці» – саме так називали взвод, де служив Роман, бо командиром був Забаріло Мирон Степанович, з позивним «Батя». Підписав контракт.

З серпня 2014р. брав участь в антитерористичній операції на сході України, а саме у Слов'янську, Дебальцевому, Станиці Луганській. Мав звання старшого солдата резерву, старшого кулеметника третього відділення другого взводу оперативного призначення батальйону імені Кульчицького.

Перед Новим роком був на ротації вдома. Відсвяткувавши Новий рік, знову потрібно було повертатися на позиції. Мама на дорогу, як завжди, напекла улюблених паляниць, поцілувала і, коли двері зачинилися щось, ніби тьохнуло всередині, тоді вона ще не знала, що це було востаннє. Зібрали разом з побратимами речі, попрощалися з друзями, не розуміючи, що прощаються назавжди. Дорога була складною. Колона, в складі якої їхав наш Ромчик, попала в жахливе ДТП, загинули хлопці, та з ним все було гаразд.

9 січня 2015р. – день, який ми не забудемо ніколи. День, коли перестало битися серце дуже дорогої і рідної нам людини. Близько 12:30, під час виконання бойового завдання з патрулювання території в районі пішохідного переходу через річку Сіверський Донець на околиці селища Станиця Луганська, по вулиці 5-та Лінія, підрозділ батальйону НГУ потрапив у засідку, влаштовану незаконним збройним формуванням. Під час тригодинного бойового зіткнення, атаку вдалося відбити — на допомогу прийшли інші підрозділи НГУ та МВС і бронетехніка ЗСУ, але, на жаль, двоє загинуло і ще 14 бійців дістали поранення. Ромчик, прикриваючи вогнем відхід побратимів, дістав тяжкі вогнепальні поранення, що були несумісні з життям. У тому ж бою загинув підполковник Роман Фурик.

Похований 13 січня на кладовищі міста Сокаль.

Наполовину сиротою залишився його одинадцятирічний син Олексій.

Вже після смерті Роман Лагно за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (25.03.2015, посмертно).

Рішенням 38-ї сесії VI скликання Сокальської міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин Сокаля» (30.01.2015). В честь пам'яті про свого героя 1 вересня 2015р. на фасаді Сокальського НВК «ЗШ I-III ступенів № 2 — ліцей» встановлено меморіальну дошку випускнику школи Роману Лагну. На відкритті ділилися спогадами вчителі, друзі, побратими з батальйону ім. Кульчицького. Спогадами про Романа Лагна поділився його побратим, випускник СШ №2, народний депутат України Михайло Бондар, котрий пліч-о-пліч з ним був на Майдані.

Класний керівник Ромчика, Нона Боднар, виступаючи, сказала:

«За четвертою партою сидів Роман Лагно тихий, спокійний, скромний, уважний хлопчина, ніхто ніколи про нього не сказав поганого слова, бо був він душею класу, душею всього нашого колективу. Тоді, розповідавши історію України, я і не уявляла, що більшовицький московський чобіт знову нападе на нашу Батьківщину і захоче відібрати нашу землю. І діти України, які зростали патріотами, взяли в руки зброю і стали на захист Батьківщини. Роман зупинив ворога ціною власного життя і не дав плюндрувати нашу Україну. Низький уклін мамі Надії, яка виховала такого сина патріота, який з перших днів Революції гідності був на Майдані, який воював у славному батальйоні Кульчицького. Роман показав гідний приклад синові Олексію».

10 вересня 2015 року на адміністративному будинку Сокальського пром. майданчика Біберського ЛВУМГ у с. Волиця встановлено меморіальну дошку загиблому співробітнику. На підприємстві започатковано Кубок ПАТ «Укртрансгаз» з волейболу «За волю до перемоги», присвячений пам'яті Романа Лагна. У серпні 2016 року на місці загибелі Романа Лагна і Романа Фурика на

околиці Станиці Луганської побратими з Коломийщини встановили пам'ятний знак.

Його життя було не марним, хоча таким коротким, всього 37... Біль і смуток, який залишився в серці, напевно не зникне ніколи, та сила і мужність таких людей, заставляє нас жити далі, щоб нарешті досягти бажаного результату.

Литвин Галина

2023р.